

De mi volt ez a kiűzetés
Ahhoz, hogy van már árnyam,
Mi volt ez a kiűzetés
Ahhoz, hogy nőtt a szárnyad?
Ahhoz, hogy minden Lehető
Olyan kisasszony-illegőn
Kiűzetésre szólít?

Magadtól dönthetsz végre.
Nem mondja Úr: Menj sehová!
Nem mondja Úr: Menj semmivé!
Magadtól dönthetsz végre.

Nem mondja Úr, de szárnyat ad,
S a szárny magától tudja már
Rebbenni merre menjen?
Nem mondja Úr: Földön ne élj!
Usonyt ad inkább s rájössz:
Tanácsa vízre szólít...

Lehető — új kiűzetés,
Kecses tanácsa fölhev...
Lehető — új kiűzetés —
Rádbízva mindörökkön...

Önkéntes száműzöttje vagy
A Valónak — Lehetőbe.

S te mindhalálíg tapinthatod
A végtelen tapintatot,
Lehetőség Tapintatát,
Mit öntengelyed fölkinált.

S az utolsó kiűzetés —
Az Önfeleltség Táján,
Nem lángpallós, de kisépért
— Nyálat a szóban-sziszegés —
Az Úr, az Úr a száján;
Mint ha egy asszony hullna ki
Saját nyálkás szemérmén,
S úgy nézne vissza arra, mint
Egy Aldozat, ki Törvény — — —

Úgy estél ki valaha
Az önfeleltség burkán...
Mérhetsz már mindent mindenekhez:
Hasonló minden ott — ezekhez.
Nem vesztettél — sírj! — semennyit.
Csak azt a buja semmit.

BAKA ISTVÁN

Téli dal

Behavazott táj abroszán
a hajnal vörösborpecsét.
Elmúlt a mámor — poharam
földhöz csapom, szilánkja jég.

Ínyemben a fogak — iszapba
rejtőző, megdermedt halak.
Mint jégtábláit a folyó,
összezárom ajkaimat.

Ó, világ szennyét elmosó
szó! Hallgatok kijózanodva.
Hiszen tél van. Micsoda tél!
Befagyott az idő folyója.

Elmúlt a részegség. Ki egykor
folyónak hittem magamat,
haltestemet iszapba fúrom
a tél jégajkai alatt.